

K podzimu už tradičně patří trapsevecká slezina konaná v krásné bývalé faře pod Brdy. Kromě samotného setkání má slezina na každý rok předem vypsané téma pro tvorbu, letošní znělo Trapská červená knihovna. A protože se vždy objeví zajímavé literární výtvořy vybíráme z letošní úrody.

Příjemné čtení **HOROLEZECKÁ** Miluji hory

nikdy nezradí

láska bolí

třeba určit pořadí

Ženy nebo vrcholy?

Čomolungma K2

a taky Anapurna

Kurňa!

Nebezpečná vzpurná

láká k zdolání

jak nedostupná paní

Touha po vrcholu

muže pohání

šplhat nahoru

stále výš!

Však víš

Sláva nebo kříž?

Volako som zmatený

samé kopce bezejmenný

a taky spousta jmen

spousta různých přezdívek

krásných žen

krásných dívek

Příběh rozhodně to není

z knihovny červený

Budím stále pohoršení

při něm studem rudne

i vlčí mák

prostě je to tak!

Já noci jedné

jak udatný rek

na Anapurně

velmi zdárně

zdolal venušin pahorek **Trapsevecká slezina 2019**

Miroslav Miky Marusjak

PONDĚLNÍ RÁNO „Tondo, vercjak máš v zadním skladu a barva je u stěny vpravo,“ zadával jsem poslední pokyny podřízenému a přidal jsem ještě poděkování, „a ještě jednou díky, že to vymaluješ přes víkend. Starosta bude mít radost, že ty dvě cimry na úřadě budou už v pondělí k na-stěhování.“ Poplácal jsem ho po zádech a rychlým krokem jsem zamířil k autu před firmou, aby po mně náhodou ještě někdo něco nechtěl. Navíc vandrácův oděv je i na stavebního inženýra poněkud nečekaný a kolegové byli v této situaci z mé přítomnosti jaksí nesví... Nasedl jsem a vyrazil z naší předměstské obce k městu na sraz s ostatními osadníky,

abychom pak společně zamířili na oheň na Oslávku. Před hospodou „U pantáty“ už všichni tři čekali, Figaro, Váša i Tom. Jakmile bagáž a nástroje zaplnily kufr a osadníci obsadili zbytek prostoru v autě, Figaro spustil: „Ano, je mi tě líto, ale takhle jako jedinému majiteli esúvéčka se ti přirozeně dostala ta čest odvézt nás na oheň. Moje oktávka už tu polňačku dolů k řece nedává.“

„Hele, Figaro, i když jsem jel s Kety, tak jsem pro vás nahoru do vsi vždycky jezdil,“ ohradil jsem se.

„A ona si nikdy neodpustila poznámku o tom, jak tě využíváme...“ zabručel Figaro.

„Ale pánové,“ vložil se do řeči Váša, „co bylo, to bylo, teď je Medvěd zase svobodnej a Ketin odchod snad už ve zdraví překonal. Tak už do toho neryjme.“

„Omlouvám se, omlouvám se,“ zašermoval v obranném gestu rukama ve vzduchu Figaro, „ale mám teď o něho jiný obavy.“

To mně zarazilo: „Odkdy ty řešíš nějaký obavy. Pěkně s pravdou ven, a to, že nesmíš nic ani naznačovat, si strč ty víš kam.“

„No, za toho půl roku, co jsi zase singl, se to nějak rozneslo, a jak jsem chodil po slezinách, tak se říká, že po tobě vzdychá téměř každá nezadaná vandračka ve městě,“ ošíval se Figaro.

„Uznej sám, sportovní typ v nejlepších letech, se zajištěnou budoucností a k tomu bejvalej skvělej kytarista – já bejt babou, neváhám...“

Chvilí jsem o tom mlčky přemýšlel a pak jsem se mírně nejistě zeptal: „Můžeš jmenovat někoho konkrétního?“

„Ne konkrétního, ale nějakou konkrétní. Prý se na toto téma vyjádřily obě sestry Vaňkovy, teda Deli i Lujsa z Tomahawku, Ribana od Bílýho potoka...“

„Víš kolik jí je?“ skočil jsem Figarovi do řeči.

„Je vo rok mladší než ty a protože po rozvodu začala běhat každý den aspoň pět kiláků, tak bys jí řek maximálně pětadvacet. Člověče, kdybych nebyl ženatej, tak bych si dal říct.“ téměř se zasnul Figaro a dodal, „ale nejvíc ze všech tě litovala Hedva z osady Osamělejších srdcí.“

„Ta Hedva s těma velkejma...“

„Ano, ta,“ smutně pokýval hlavou Figaro.

„Tak to ať při tobě stojej všichni svatí,“ promluvil zatím se debaty neúčastníci Tom.

Po Tomově zlověstné poznámce se mi orosilo čelo. Jel jsem na oheň poklábosit s kamarády, popít pivo, a hlavně si po dost dlouhé době zahrát s pardy ze spřátelených kapel. Ale protože všechny zmiňované děvy na tomhle ohni obvykle bývaly, tak to vypadalo na něco jiného, a mně se neodbytně nabízelo slovo ŠTVANICE.

Když si mého zachmuřeného výrazu všiml Figaro, významně se usmál a prohovořil: „Ty, Medvěde, ono to s těma babama asi nebude žádná sranda, s tím musíme něco udělat. Ale neboj se, já už dopředu něco vymyslel.“

Zbytek cesty k řece jsem čekal, co z Figara vypadne, ale ten se tvářil jako tajemný hrad v Karpatech. Když jsme vystoupili na parkplaci před lávkou, Figaro vydal rozkaz: „Sežeňte někde dva rovný klacky tak dva a půl metru dlouhý.“ Vykonali jsme příkaz v přilehlém lese a klacky mu přinesli. Figaro se jich chopil a chvíli čaroval s nimi, provazcem a kusem lajntuchu. Poté kývnutím k sobě povolal Vášu, něco mu pošeptal, a vzápětí oba se slavnostním výrazem nade mnou rozvinuli improvizovaný transparent s nápisem – ZÁKAZ LOVU MEDVĚDŮ. A takto, ne nepodobní alegorickému vozu, jsme přešli přes lávku a vkráčeli na potlachoviště...

A jak to bylo dál? Na ohni jsem poklábosil s kamarády, popil pivo, a hlavně si po dost dlouhé době fantasticky zahrál s pardy ze spřátelených kapel, až jsem začal zase reálně uvažovat o návratu k aktivní muzice. Ani nevadilo, že předpověď počasí nelhala a celý oheň bylo tak

hrozně, že by ani psa nevyhnal, natož ženskou. Taky jich na ohni bylo poskrovnu a z výše jmenovaných ani jedna. Co zabralo víc, transparent nebo počasí, nechť si každý zodpoví sám. V neděli vpoledvečer jsme si zalomili před „Pantátou“ a jako za starých časů zažehrali na pondělní ráno. A to stálo zato. V té nejkrásnější ranní hodině, kdy jsem v hlubokém snu dával jednu kytarovou vyhrávku za druhou, zadrnčel mobil.

„Jarine, okamžitě přijed’ na úřad, to je hrůza, co jste tady spáchali!“ řval na mně z přístroje starosta.

Byl jsem na úřadě za deset minut. Vyběhl jsem schody po dvou, otevřel dveře a vstoupil do místnosti. Tam stál brunátný starosta, Tonda s výrazem vyděšeného králíka a mile se usmívající stará Zavadilka. Rychle jsem se rozhlédl po místnostech, abych odhalil, co Tonda zvorál. Ale strop i stěny byly pečlivě natřené a bez jediného kocoura. Bohužel drobná chybička se vloudila, nátěr byl proveden zářivou třeshňově červenou barvou.

„Já si nějak popletl ty kýble s barvou, asi jsem vzal ty vlevo místo těch vpravo,“ téměř plačtivě vysvětloval Tonda. Ano, ve skladu vlevo byl zbytek barvy, kterou jsme použili na jakési šílené fasádě. Po Tondovi pohovořil starosta, dlouze a poněkud příkře, a když skončil, pes by ode mě kůrku nevzal. A pak se na mně shovívavě podívala paní Zavadilová, dlouholetá knihovnice naší OBECNÍ KNIHOVNY, a pravila: „Nic si z toho nedělej, Jaroušku. Každou chvíli si ženský, ba i některý mužský chtěj půjčit něco z té červený knihovny. A já jim teď můžu s klidným srdcem říct – ať si půjčíte cokoli, vždycky to je z červený knihovny.“ **Trapsavecká slezina 2019**

Víťa Obůrka